

den skulde afhjælpes, hvad der skulde gøres, og om de Omkostninger, som disse Arbejder vilde medføre, i Virkeligheden svarede til den Nytte, Arbejderne gjorde. Der blev foretaget flere efter vore Forhold betydelige Arbejder — det dreiede sig dog ikke den Gang om Millioner. I 1874 omtrent, maatte lidt før, blev der, fordi der vedblivende kom Beflagelser, nedsat en Kommission for at tage disse Forhold under nærmere Overveelse, og den kom til det Resultat, at Sikringen af denne Ryststrækning vilde koste omtrent 6 $\frac{1}{2}$ Million Kroner. Der var Tvivl hos Kommissionens Medlemmer, om hvorvidt selve Thyborønkanalen skulde blive bestaaende, eller om den skulde sluttes, eller om der skulde foretages andre Arbejder for at lede Strømningen i den rigtige Retning, men man var enig om, at der var Anledning til at foretage en Del Rystsikringsarbejder. I Henhold hertil foreslog Regjeringen, at der skulde gennemføres for 400,000 Kr. eller noget Saadant af Arbejde i det paafølgende Finantsaar, og det har derefter gjentaget sig, at man har forlangt saa og saa mange Hundredetusinder. Nu forlanges der i Aar 436,000 Kr. til disse Arbejder. Det, som i det Mindste jeg for mit Vedkommende finder ved denne Sag at erindre, er væsentligst det, at det forekommer mig ikke at være heldigt, at Forslag til saa betydelige Arbejder som dem, der her er Tale om, som ville strække sig igjennem en lang Aarrække, som ville koste over 6 Millioner, og som efter Manges Sigende vistnok vil komme til at koste mange Gange mere, forelægges blot paa Finantsloven. Det er min Opfattelse. Jeg tør ikke sige — jeg har ikke diskuteret derom — om jeg dermed udtaler alle Medlemmers Opfattelse, men det er min Opfattelse, at Arbejder, der har en saa omfattende Karakter, og som føres igjennem en længere Aarrække, ikke bør optages paa Finantsloven, der bør i alt Fald snarest muligt skrives til at forelægge Lovforslag desangaaende for Rigsdagen; thi ellers bliver Landsthinget efter min Opfattelse præjudiceret ved den Behandling, vi ofte nødes til at finde os i med Hensyn til Bevillinger, som det andet Thing har givet. Naar Finantsloven kommer til os i det sidste Dieblit, og naar man kun har en dunkel Følelse af, om Noget er rigtigt eller ikke, og man ikke kan faae fuld Klarhed derom, kan det let ske, at man ikke modsætter sig Bevillingen for ikke at reise Strid paa Finantsloven. Det forekommer mig, at Landsthingets Stilling ikke er, som den burde være, naar man tager Sagen paa denne Maade, men i nærværende Tilfælde skal jeg tillige fremhæve, at naar man har Planer foreliggende, og man siger:

Disse Arbejder ville koste saa og saa meget, saa er det naturligt, at man, hver Gang man forlanger ny Penge dertil, siger: I Henhold til Planerne er der udført det og det, der refterer endnu saa og saa meget, og paa Grund af alle de Mykker, der indtræffe hvert Aar, skal der hvert Aar bruges det og det. I saa Fald kan det staa klart for alle Medlemmer, der skulle stemme, hvad det er, der er gjort, hvad det er, der skal gøres, og hvor meget vi endnu skulle yde. Denne Klarhed er ikke til Stede, det er ikke muligt at læse sig til, hvad disse Arbejder endnu ville koste, og jeg tør paa staa, at selv om man gjør sig den Uleilighed at bestræbe sig for at finde ud af det, kan man det ikke. Man kan vanskelige forlange, at de enkelte Medlemmer af Thinget paa samme Maade som Medlemmer af Finantsudvalget skulle spekulere over den Slags Ting for at faae Klarhed deri. Vi ere altjaa ikke imod disse Arbejder i og for sig, men vi ere imod dem, fordi Begjæringen er fremkommen paa en Maade, vi ikke synes om, og fordi vi ønske Sagen gjort til Gjenstand for omhyggelig Undersøgelse, saa at det kan komme til at ligge klart for os, hvad der er krævet, om det er til afgjort Nytte, hvad der er foretaget. Det er af disse Grunde, vi ønske, at denne Sag maa blive taget under fornyet Overveelse — eller det er maatte et urigtigt Udtryk at tale om fornyet Overveelse, men at den maa komme til at foreligge paa en anden Maade, saa at vi kunne vide, hvad det er, vi gjøre. Hvad iøvrigt angaar det Teknisk, som jeg ikke er bekendt med og ikke forstaar mig paa, da skal jeg overlade det til den Første af Mindretallets Forslagsstillere nærmere at begrunde dette, hvis han maatte finde Anledning dertil.

Breinholdt: Det var ganske vist ikke uden en vis Beflagelse, at jeg ved denne Sags 1ste Behandling af Hensyn til den langt fremskredne Tid og tidels af Hensyn til det meget almindelige og bestemte Ønske om at faae Forhandlingen afluttet i det samme Møde, fandt mig foranlediget til at give Afkald paa Ordet for at imødegaa den Udtalelse fra min ærede Kollega for 8de Kred (Bonne), som den Gang bleve rettede mod Bestyttelsesarbejderne paa Sjyllands Vestkyst. Mærkelig nok maa jeg i Dag, da der gives mig Veilighed til at faae Ordet, yttre en vis Beflagelse over dog at faae Veilighed til at udtale det, jeg saa gjerne vilde have udtalt forrige Gang, og det ligger for en Del i, at jeg denne Gang ikke som forrige Gang kan tale udelukkende i mit eget Navn, men tillids ogsaa maa føre Ordet paa et Flertals